

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3137/2019. (VI. 13.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában – *dr. Szívós Mária* alkotmánybíró különvéleményével – meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Fővárosi Törvényszék 20.Bf.7313/2018/7. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselő útján (dr. Tarczay Áron ügyvéd, 1126 Budapest, Németvölgyi út 5., földszint 5.) eljárva, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján előterjesztett alkotmányjogi panaszában kérte, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a Fővárosi Törvényszék 20.Bf.7313/2018/7. számú ítélete alaptörvény-ellenességét és semmisítse meg azt, mivel a hivatkozott bírósági ítélet az indítvány szerint sérti az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdését, valamint a XXIV. cikk (1) bekezdését.
- [2] 1.1. A panasz alapjául szolgáló ügy tényállása szerint az indítványozó és egy másik magánszemély (a továbbiakban együtt: magánvádlók) 2017. június 21-én magánindítványt nyújtottak be egy magánszemély terhelttel szemben a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 226. § (1) bekezdésébe ütköző rágalmazás vétségének megállapítása érdekében. A megállapított tényállás szerint a terhelt és a magánvádlók régóta elmérgesedett szomszédi viszonyban álltak egymással. Egy ebből fakadó szabálysértési eljárás során a terhelt a szabálysértési hatóság hivatali helyiségében 2017. június 14-én egy beadványt adott át a szabálysértési hatóság ügyintézőjének, amelyben azt állította, hogy a magánvádlók üldözik és provokálják őt, valamint a családját, kárt és bosszúságot okoznak neki, zaklatják és rágalmazzák őt (e-mailben), továbbá megfigyelés alatt tartják, valamint akadályozzák a házának felújításában, mindemellett a postaforgalmát is átkutatják. A terhelt beadványában emellett azt is állította, hogy az indítványozó a fizikai bántalmazását is kilátásba helyezte. A beadvány a fentiek mellett olyan állításokat is megfogalmazott a magánvádlókkal szemben, miszerint „[o]tthon [...] napi gyakoriságú igen durva családi veszekedések, elhanyagolt, kiteszított, intézetbe adott beteg gyerekek...” jellemzi őket.
- [3] A terhelt a Budai Központi Kerületi Bíróság (a továbbiakban: elsőfokú bíróság) előtti eljárásban nem tagadta, hogy a beadvány tőle származik. Védekezésésképpen előadta, hogy a beadványban a magánvádlók gyermekét azért említette, mivel nagyon zavarja, hogy a magánvádlók elhanyagolják gyermeküket és üvöltöznek vele. Az elsőfokú bíróság ítéletében a beadvány, a magánvádlók és a terhelt meghallgatása, valamint a szabálysértési eljárás jegyzőkönyve alapján megállapította, hogy a terhelt a rágalmazás vétségében nem bűnös, mivel a bírósági gyakorlat szerint sem a rágalmazás, sem a becsületsértés nem állapítható meg, amennyiben a becsület csorbítására alkalmas tényállítás egy hatósági bejelentésben vagy feljelentésben, esetleg vallomásban szerepel, amely az érintett hatósági eljárás tárgyához kapcsolódik, és nélkülözi a szükségtelen gyalázkodó jelleget. Az elsőfokú bíróság ezzel összefüggésben kiemelte, hogy a terhelt állításai egy kivétellel kapcsolódtak a felek között kialakult és elmérgesedett viszonyhoz, és az állítások jogellenessége nem volt megállapítható.

- [4] Ezzel együtt azonban az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a terhelt cselekménye megvalósította a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (a továbbiakban: Szabs. tv.) 180. § (1) bekezdése szerinti becsületsértés szabálysértését. A terhelt ugyanis a beadványában az eljárás tárgyához nem kapcsolódó, ugyanakkor a magánvádlókra sértő, lealacsonyító kifejezéseket is használt, amikor arra utalt, hogy beteg gyermeküket elhanyagolják, kitesztítják. Ezért az elsőfokú bíróság a terheltet figyelmeztetésben részesítette, és 40 000 Ft bűnügyi költség megfizetésére kötelezte.
- [5] 1.2. Az elsőfokú ítélettel szemben a terhelt védője fellebbezést nyújtott be, amelyben a becsületsértés szabálysértése miatti eljárás megszüntetését kérte. A fellebbezés szerint az elsőfokú bíróság egy olyan kijelentés miatt állapította meg a becsületsértés szabálysértésének elkövetését, amely nem volt összefüggésben az eljárás tárgyával, ezért tévesen állapította meg a szabálysértés elkövetéséért való felelősséget.
- [6] A másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék (a továbbiakban: másodfokú bíróság) ítéletében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság helyes tényállást állapított meg, tévedett azonban, amikor a rágalmazás vétsége alól felmentette a terheltet. A másodfokú bíróság szerint ugyanis a terhelt beadványában leírt kifejezések alkalmasak voltak a becsület csorbítására, és azok az eljárással összefüggésben kerültek kifejtésre, így a terhelt büntetőjogi felelőssége megállapítható volt. Ugyanakkor a másodfokú bíróság azt is rögzítette, hogy az ítélet ilyen tartalmú felülvizsgálatára, erre irányuló fellebbezés hiányában, a súlyosítási tilalom elvére figyelemmel nem volt jogosult.
- [7] Ezzel együtt a másodfokú bíróság ítéletében kimondta, hogy a bíróság tévesen állapította meg a terhelt cselekményének a Szabs. tv. 180. § (1) bekezdése szerinti felelősségét, mivel az a fentiek szerint valójában a Btk. 226. § (1) bekezdése alapján a rágalmazás vétségének tényállását valósította meg. A Szabs. tv. 2. § (4) bekezdése pedig kizárja a szabálysértés miatti felelősség megállapítását abban az esetben, ha a cselekmény bűncselekménynek minősül. Erre tekintettel a másodfokú bíróság a terhelttel szemben a szabálysértés elkövetése miatt indult eljárást megszüntette.
- [8] A szabálysértési felelősség megállapíthatóságának hiányában a másodfokú bíróság a bűnügyi költség viselésére vonatkozó elsőfokú ítélet szerinti részt is megváltoztatta, és az összesen 40 000 Ft bűnügyi költség viselésére a magánvádlókat kötelezte.
- [9] 1.3. Az indítványozó ezt követően fordult az Alkotmánybírósághoz és kérte a másodfokú bíróság ítéletének megsemmisítését, mivel álláspontja szerint az sérti az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében deklarált jó hírnévhez való jogát, valamint az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében (tartalmilag helyesen a XXVIII. cikk (1) bekezdésében) biztosított tisztességes (bíróági) eljáráshoz való jogát.
- [10] Az indítványozó alkotmányjogi panaszának indokolásában előadta, hogy a másodfokú bíróság ítélete alapján kedvezőtlenebb helyzetbe került, mint a terhelt, akinek a másodfokú bíróság a bűnösségét kvázi megállapította. Elmondása szerint ő azért nem fellebbezett súlyosításért, mivel nem akarta tovább élezni a kialakult helyzetet, de véleménye szerint a tisztességes bíróági eljáráshoz való jogát sérti az, ha a másodfokú bíróság a súlyosításra irányuló fellebbezés hiányában a szabálysértés miatt sem vont felelősségre a terheltet. Úgy véli, hogy a másodfokú bíróság döntése a jó hírnévhez való jogát is sérti, mivel hiába tett feljelentést, mégsem kapott jogvédelmet.
- [11] Az Alkotmánybíróság főtársa az alkotmányjogi panasz beérkezését követően hiánypótlásra hívta fel az indítványozót, aki – immáron jogi képviselő útján – kiegészítette panaszát. Ebben kifejtette, hogy véleménye szerint a másodfokú bíróság a Szabs. tv. 2. § (4) bekezdését alaptörvény-ellenesen értelmezte, és ezzel megsértette a tisztességes bíróági eljáráshoz való jogát. A Szabs. tv. 2. § (4) bekezdéséből ugyanis álláspontja szerint nem következik, hogy a terhelt nem marasztalható szabálysértés miatt abban az esetben, ha bűncselekményt követett el, de azt eljárási okból a bíróság nem tudja megállapítani. Ezáltal ugyanis a másik fél (jelen esetben a magánvádlók) kerül kedvezőtlenebb helyzetbe. Úgy véli, hogy a magánindítványos ügyekben a sértettnek igénye keletkezik arra, hogy az állam szervei a vele szemben elkövetett cselekményt szankcionálják. A másodfokú bíróság ugyan – a magánvádlók fellebbezésének hiányában – már nem volt abban a helyzetben, hogy a rágalmazás vétsége miatt a terhelt felelősségét megállapítsa, de a szabálysértési felelősség fenntartásával lehetősége volt a magánvádlók igényének kielégítésére (azaz, hogy a terheltet szankcionálják). A másodfokú bíróság a döntése által azonban formai okból megtagadta az indítványozó jogos igényének érvényesítését, és ezzel megsértette a tisztességes bíróági eljáráshoz való jogát. A fentiek mellett abban is sérelmesnek látja a másodfokú bíróság ítéletét, hogy az a bűnügyi költség viselésére őt és magánvádló társát kötelezte. Álláspontja szerint, mivel

- a terhelt büntetőjogi felelőssége egyértelműen megállapítható volt, így őt kellett volna kötelezni a költségek viselésére. Minden más döntés szükségképpen a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot sérti.
- [12] A kiegészített indítványban is megerősítette az indítványozó, hogy a másodfokú bíróság döntése által a jó hírnevéhez való, Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében deklarált joga is sérült, mivel az állam nem védte meg azt a személyt, akinek alapvető joga sérült.
- [13] 2. Az Abtv. 56. §-a alapján az Alkotmánybíróság először az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának kérdésében dönt, ennek során mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának feltételeit. A befogadás visszautasítása esetén a tanács rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát.
- [14] Az Alkotmánybíróság az Abtv. 50. § (1) bekezdése és az Ügyrend 5. § (1) bekezdése alapján tanácsban járt el, és az indítványozó panaszának vizsgálata alapján azt állapította meg, hogy az alkotmányjogi panasz az alábbi okok miatt nem fogadható be.
- [15] 2.1. Az indítványozó az Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panasz iránti kérelmében a törvényszéki ítélet alaptörvény-ellenességét az Alaptörvény több rendelkezésének sérelmére alapozta. Az Abtv. 27. §-a alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.
- [16] 2.2. A bíróság ítélete ellen nincs helye fellebbezésnek, az Abtv. 27. §-a szerinti indítvány tehát e tekintetben megfelel a törvényi feltételeknek.
- [17] Az Alkotmánybíróság az 1/2015. (I. 16.) AB határozatában (a továbbiakban: Abh.) részletesen vizsgálta, hogy egy büntetőügyben a sértetti pozíció megalapozhatja-e a személyes érintettséget, és ezáltal az indítványozói jogosultságot. E körben az Abh. indokolásában rögzítette, hogy a „panaszos [...] sértetti minőségén túl, magánvádlóként lépett fel az alapügyben és személyére vonatkozóan alapjogát érintő bírósági döntés született, mely szintén az alkotmányjogi panasz törvényi feltételeinek fennálltát igazolja” (Abh., Indokolás [9]). Jelen ügyben az indítványozó a terhelt által tett kijelentésekre reagálva rágalalmazás miatt indított magánvádlóként eljárást. E tekintetben megállapítható tehát, hogy az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló büntetőeljárás az indítványozó személyes közreműködésével indult meg. Mindezek alapján az indítványozó érintettnek tekinthető, és így jogosult volt az alkotmányjogi panasz előterjesztésére.
- [18] Az indítványozó az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott határidőn belül terjesztette elő az indítványát.
- [19] 2.3. Az alkotmányjogi panasz tartalmi befogadhatóságának vizsgálata során fontos kiemelni, hogy az Alkotmánybíróság – többek között – a 3103/2018. (IV. 9.) AB végzésben már foglalkozott a pótmagánvádló alkotmányjogi panasz előterjesztési lehetőségének korlátaival. E körben az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasz célja, hogy olyan bírósági vagy hatósági döntésekkel szemben nyújtson jogvédelmet az indítványozók számára, akik az eljáró bíróságok vagy hatóságok eljárása és/vagy döntése értelmében szenvedtek alapjogsérelmet. Egy büntetőügy sértettje, magánvádlója, pótmagánvádlója (jelen pontban a továbbiakban együtt: sértett) esetében azonban az Alkotmánybíróság az Abtv. 27. §-a szerinti eljárásában általában akkor állapíthatja meg a sértett által megtámadott jogerős bírósági döntés alaptörvény-ellenességét, ha a vizsgált bírósági eljárásban azért született a sértettnek kedvezőtlen döntés, mert az eljáró bíróság vagy hatóság megsértette az Alaptörvény XXIV. cikkében, valamint XXVIII. cikkében deklarált tisztességes hatósági vagy bírósági eljáráshoz való jogát (*fair trial*), vagy a XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslati jogát, amelyet a jogerős bírósági döntés sem korrigált [lásd: 3103/2018. (IV. 9.) AB végzés, Indokolás [26]].
- [20] Abban az esetben azonban, ha a sértett azért állítja a jogerős bírósági ítélet alaptörvény-ellenességét, mert véleménye szerint az eljáró bíróságok nem orvosolták a büntetőeljárás alapjául szolgáló tevékenység vagy mulasztás miatt (általában feltételezetten) őt ért alapjogsértést, az általában nem lehet az alkotmányjogi panaszának alapja [lásd: 3103/2018. (IV. 9.) AB végzés, Indokolás [27]].
- [21] A büntetőeljárásban a sértett tehát csak akkor hivatkozhat alappal egy felmentő ítélet alaptörvény-ellenességére, ha a bíróság az eljárás során a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát, vagy a jogorvoslati jogát

sértette, vagy ha a bíróság a döntést az alapjog alaptörvény-sértő értelmezésére alapozta. Más alapjogra való hivatkozás azonban jellemzően nem felel meg az Abtv. 29. §-ának, a sértettnek nincs ugyanis alanyi joga arra, hogy az állam büntető hatalmának gyakorlását kikényszerítse (pusztán arra van joga, hogy az őt ért alapjogsérelem miatt feljelentést tegyen, magánindítványt nyújtson be, vagy épp pótmagánvádlóként lépjen fel, illetve, hogy ezek alapján a bíróság az ügyben eljárjon és döntést hozzon, arra azonban nincs alanyi joga, hogy a terhet ezek alapján a bíróság elítélje), ez esetben tehát nem áll fenn az ítéletet vagy végzést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség [lásd: 3103/2018. (IV. 9.) AB végzés, Indokolás [28]].

- [22] 2.4. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában hivatkozott az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésének sérelmére, e tekintetben azonban indítványa egyfelől nem felel meg a 3103/2018. (IV. 9.) AB végzésben foglalt feltételeknek, másfelől ezen cikk sérelme tekintetében nem adott elő alkotmányjogilag értékelhető érvelést sem. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint pedig az indokolás hiánya [lásd pl. 3058/2016. (III. 22.) AB végzés, Indokolás [11], 3245/2016. (XI. 28.) AB végzés, Indokolás [10], [13]] az ügy érdemi elbírálásának akadálya.
- [23] 2.5. Az alkotmányjogi panaszában az indítványozó hivatkozott az Alaptörvény XXIV. cikk – tartalmában helyesen a XXVIII. cikk – (1) bekezdésének sérelmére is, mivel álláspontja szerint a másodfokú bíróság azáltal, hogy álláspontja szerint helytelenül értelmezte a Szabs. tv. 2. § (4) bekezdését, megsértette a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát. E tekintetben az Alkotmánybíróság hangsúlyozza, hogy következetes gyakorlata szerint az Alkotmánybíróság nem vizsgálja a bírói döntés indokolásában megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottságát, továbbá azt sem, hogy a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e ezeket a bizonyítékokat és érveket, illetve a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás megalapozott-e, mint ahogy azt sem vizsgálja, hogy bíróságok jogértelmezése helyesen illeszkedik-e a jogági dogmatika általános elfogadott szabályaihoz [elsőként lásd: 3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4], megerősítette: 3117/2016. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [16]]. Erre tekintettel az Alkotmánybíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése tekintetében sem tartotta alkalmasnak az alkotmányjogi panaszt az érdemi elbírálásra.
- [24] 3. Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a*) és *h*) pontjai alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (2) és (3) bekezdéseiben foglaltakra, az alkotmányjogi panaszt visszautasította.

Budapest, 2019. június 4.

Dr. Szívós Mária s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Pokol Béla s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Stumpf István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Varga Zs. András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szívós Mária alkotmánybíró különvéleménye

- [25] Az Abtv. 66. § (2) bekezdésben biztosított jogköröm alapján a következő különvéleményt csatolom a végzéshez.
- [26] A döntés megismétli a 3103/2018. (IV. 9.) AB végzés és 3104/2018. (IV. 9.) AB végzés indokolásában kifejtett érvelést, amelyet korábban – az említett végzésekhez írt különvéleményemben – kifogásoltam, ezért a jelen végzéssel sem tudok egyetérteni.
- [27] Álláspontom továbbra is az, hogy az Alkotmánybíróság eddig követett gyakorlata alapján a jelen ügyben szereplő indítványozói kör vonatkozásában az a konszenzusos álláspont alakult ki, hogy az Alkotmánybíróság büntetőügyekben is esetről esetre vizsgálja, hogy az alkotmányjogi panaszt előterjesztők egyedi érintettsége megállapítható-e. Ennek során azt is mérlegeli az Alkotmánybíróság, hogy – az indítványozó eljárásjogi pozíciója alapján – lehet-e alkotmányos összefüggés az alkotmányjogi panaszt előterjesztő és az állított alapjogsérelem között, hiszen az egyedi ügyben érintett csak akkor jogosult e jogintézménnyel élni, ha a támadott döntés

az Alaptörvényben biztosított jogát sérti. Az Alkotmánybíróság azt is megállapította, hogy a büntetőeljárásban részt vevő személyek érintettsége azon az alapon egyértelműen megállapítható, „ha az általuk állított sérelem olyan Alaptörvényben garantált joggal kapcsolatban merült fel, amelyet a jogalkotó a Be. meghatározott rendelkezései közvetítésével is biztosítani kívánt számukra” [lásd például: 14/2015. (V. 26.) AB határozat, Indokolás [17]–[18]; 3169/2015. (VII. 24.) AB végzés, Indokolás [19]; 11/2017. (V. 26.) AB határozat, Indokolás [19] és 3285/2017. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [16]].

- [28] Nézetem szerint a befogadási eljárás során alkalmazott eddigi mérce – fenntartva az esetről-esetre történő mérlegelés lehetőségét – megfelelő, hiszen nem zár ki *ab ovo*, konkrét és tényleges vizsgálat nélkül valamely Alaptörvényben biztosított jogot. Mindez megfelel Abtv. 27. §-ának is, amely szintén nem tartalmaz semmilyen szűkítést a szóba jöhető alapjogokat érintően.
- [29] Ezzel szemben a többségi végzésben megfogalmazott megállapítás – bár némi mérlegelésre elvileg lehetőséget ad – mégis azt sugallja, hogy tulajdonképpen az említett alapjogokon kívül más alapjogra reálsan nem hivatkozhat az említett indítványozói kör.
- [30] Álláspontom szerint az eddigi gyakorlat ilyen jellegű szűkítése mindenekelőtt azért aggályos, mert nincs összhangban az Abtv. 27. §-ával.
- [31] Másfelől – nézetem szerint – a többségi végzésben szereplő mérce szükségtelen is. Ugyanis a szűkítés indokaként felhozott érvek nem meggyőzőek számomra, hiszen az Alkotmánybíróság gyakorlata kezdetektől fogva teljesen egységes abban a kérdésben, hogy senkinek nincs joga kikényszeríteni az állam büntetőhatalmának a gyakorlását [lásd például: 40/1993. (VI. 30.) AB határozat, ABH 1993, 288, 290.; 42/1993. (VI. 30.) AB határozat, ABH 1993, 300, 303.; 13/2001. (V. 14.) AB határozat, ABH 2001, 177, 187.; 42/2005. (XI. 14.) AB határozat]. Az újabb ügyekben pedig úgy fogalmazott az Alkotmánybíróság, hogy „a büntetőeljárásban részt vevő személyek egyikének sincs jogosultsága alkotmányjogi panasz előterjesztésére önmagában arra alapítottnak, hogy az állam érvényesítette-e büntetőjogi igényét, vagy sem” [14/2015. (V. 26.) AB határozat, Indokolás [18]; megerősítve: 11/2017. (V. 26.) AB határozat, Indokolás [19]; 3285/2017. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [16]].
- [32] Végül aggályosnak tartom a többségi végzés azon leegyszerűsítő módszerét is, amely a felsorolt három alapjogon felüli, Alaptörvényben biztosított jogokra történő hivatkozást automatikusan – így tehát a konkrét indítvány ismerete és alapos vizsgálata hiányában – olyan hivatkozásnak tekinti, amely pusztán emiatt nem minősül a bírósági döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességnek.
- [33] Az Alkotmánybíróság eddigi következetes gyakorlata alapján ugyanakkor az Abtv. 29. §-aiban foglalt feltétel(ek) hiányának megállapítását mindig megelőzi az adott ügyben benyújtott, konkrét indítvány vizsgálata, amely magában foglalja az indítványozó által, a hivatkozott alapjog tekintetében kifejtett érvelés értékelését is. Csupán ezt követően dönthető el, hogy valamely Alaptörvényben biztosított jog sérelme megvalósult-e az egyedi ügyben.
- [34] Határozott álláspontom tehát az, hogy a többségi végzésben szereplő, a korábbi mérce alapján nyitva álló indítványozói lehetőség szűkítését jelentő megállapítások rögzítésére szükségtelenül került sor. Emellett – a fentiekben vázoltak okán – nem vagyok meggyőződve arról sem, hogy a többségi végzésben körülírt mérce az Abtv. rendelkezéseivel összhangban alkalmazható.

Budapest, 2019. június 4.

Dr. Szívós Mária s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/54/2019.

